

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 14CoKR/6/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5116219232
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Nemravová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5116219232.2

Uznesenie

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Ny Nemravovej, členov senátu JUDr. Róberta Bebčáka a JUDr. Marty Ny Brniakovej, v sporovej právnej veci žalobcu: Mgr. Imrich Šimulák, so sídlom kancelárie B. XX, XXX XX H., správca úpadcu: Václavů, s.r.o., so sídlom Podhora 26, 034 01 Ružomberok, IČO: 35 876 735, zastúpeného právnym zástupcom JUDr. Jozefom Polákom, advokátom, so sídlom Aleja Slobody 1890/50, 026 01 Dolný Kubín, IČO: 37 981 765, proti žalovanému: JUDr. Ondrej Zachar, so sídlom kancelárie S. XX/A, XXX XX A. A., správca úpadcu: IV. Capital, a.s., so sídlom Podhora 26, 034 01 Ružomberok, IČO: 44 179 596, v konaní o vylúčení majetku z podstaty, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 26Cbi/18/2016-438 zo dňa 23. novembra 2018, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Žilina č.k. 26Cbi/18/2016-438 zo dňa 23. novembra 2018 z r u š u j e a v r a c i a vec súdu prvej inštancie na nové prejednanie a rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie (ďalej aj len „okresný súd“) žalobu zamietol a žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi.

2. S poukazom na vykonané dokazovanie a právnú úpravu najmä v § 78 ods. 1 veta prvá, druhá zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej aj len „ZKR“), § 78 ods. 2 ZKR, § 78 ods. 4 vety prvej a druhej ZKR, § 78 ods. 5, 6, 7, 8, 9 ZKR, § 282 CSP okresný súd žalobu zamietol.

3. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že z verejne dostupného registra - Obchodného vestníka mal preukázané, že konkurz na majetok úpadcu Václavů, s.r.o. bol vyhlásený zverejnením v Obchodnom vestníku dňa 04.03.2016 č. 44/2016, teda účinky nastali dňa 05.03.2016. Dotknuté byty, vylúčenia ktorých sa žalobca žalobou domáha, boli zapísané do súpisu všeobecnej podstaty úpadcu Václavů, s.r.o. dňa 11.03.2016, pričom súpis majetku bol zverejnený v Obchodnom vestníku dňa 16.03.2016 č. 52/2016. Vyhlásenie konkurzu na majetok úpadcu IV. Capital, a.s. bolo zverejnené v Obchodnom vestníku dňa 26.04.2016 č. 52/2016, pričom účinky nastali dňa 27.04.2016. Dotknuté byty boli zapísané do súpisu oddelenej podstaty úpadcu IV. Capital, a.s. dňa 24.06.2016, pričom súpis bol zverejnený v Obchodnom vestníku dňa 30.06.2016 č. 126/2016. Spoločnosť IV. Capital, a.s. podala žalobu o vylúčenie predmetných bytov zo súpisu majetku úpadcu Václavů, s.r.o., pričom konanie bolo vedené na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 18Cbi/8/2016. Žaloba v tejto veci bola zamietnutá ako oneskorene podaná, pričom rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 03.07.2018.

4. Okresný súd vo veci prvotne skúmal, či bola žaloba podaná aktívne vecne legitimovaným subjektom pričom poukázal na to, že pokiaľ išlo o navrhované dôkazy, „súd návrhy na dokazovanie zamietol z dôvodu, že sú neefektívne a nehospodárne s poukazom na všetky okolnosti vyplývajúce zo spisu.“ Vecná legitimácia, či už aktívna alebo pasívna, sa vo všeobecnosti v civilnom konaní rozumie ako oprávnenie účastníkov, resp. strán sporu, vyplývajúce z hmotného práva. Vecnú legitimáciu má ten z

účastníkov, komu svedčí stav z hmotného práva, teda kto je nositeľom subjektívneho práva (aktívna vecná legitímácia) alebo nositeľom subjektívnej povinnosti vyplývajúcej z hmotného práva (pasívna vecná legitímácia), o ktorých sa v konaní rozhoduje. Nedostatok vecnej legitímácie vedie k zamietnutiu žaloby meritórnym rozhodnutím. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť účastníkom určitého hmotnoprávneho vzťahu, ale vždy iba to, či účastníkom objektívne je alebo nie je.

5. Poukázal okresný súd na súdnu prax, že práva a povinnosti spojené so súpisom majetku do konkurznej podstaty svedčia tomu správcovi konkurznej podstaty, ktorý majetok spísal ako prvý. V poradí druhý súpis tých istých nehnuteľností neopravňuje správcu konkurznej podstaty, ktorý takýto súpis vykonal k tomu, aby po dobu, kedy trvajú účinky v poradí prvého súpisu, s nehnuteľnosťami nakladal, ani ho nezaťažuje povinnosťou obstaráť údržbu a správu spísaných nehnuteľností (k tomu je povolaný správca konkurznej podstaty, ktorý nehnuteľnosti spísal ako prvý). V poradí druhý súpis sporných nehnuteľností tak sám o sebe žiadnym spôsobom neobmedzuje správcu konkurznej podstaty, ktorý nehnuteľnosti spísal ako prvý, čo do jeho možnosti vec držať, užívať, požívať jej plody a úžitky, popr. túto vec speňažiť alebo s ňou inak nakladať. Význam takéhoto druhého súpisu tak možno vidieť iba v spojení so žalobou podľa § 19 ods. 2 ZKR, ktorej sa osoba, ktorá druhý súpis vykonala, domáha voči správcovi konkurznej podstaty, ktorý veci spísal ako prvý, vylúčenie týchto vecí z konkurznej podstaty (rozhodnutie „Najvyššieho súdu ČR R 27/2003“).

6. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd poukázal na to, „že ak nemá v poradí druhý súpis sporných nehnuteľností do konkurznej podstaty príslušného úpadcu žiaden dopad do pomerov správcu konkurznej podstaty, ktorý veci spísal ako prvý, nemôže byť tento správca konkurznej podstaty ani aktívne vecne legitímovaný na podanie vylučovacej žaloby podľa ustanovenia § 19 ods. 2 zákona o konkurze a vyrovnaní. Rozhodnutie súdu, ktorým by bolo takejto žalobe vyhovené, by totiž na obsahu a rozsahu jeho práv a povinností k veciam vyhotoveným do konkurznej podstaty nič nemenilo. (rozh. NS ČR 29Odo/1005/2004)“ „Keďže žalobca - správca konkurznej podstaty spísal do konkurznej podstaty úpadcu Václavů, s.r.o. byty, vylúčenia ktorých sa domáha touto žalobou, ako prvý, pričom vzhľadom na výsledok sporu sp. zn. 18Cbi/8/2016 sa považuje zaradenie týchto bytov do súpisu konkurznej podstaty úpadcu Václavů, s.r.o. za nesporné v zmysle § 78 ods. 4 ZKR, a teda zapísanie totožných bytov do súpisu majetku úpadcu IV. Capital, s.r.o. ho s nakladaním s predmetnými bytmi nijako neobmedzuje, súd ustálil, že nie je aktívne vecne legitímovaný subjektom na podanie tejto žaloby s poukazom na ustálenú súdnu prax, pričom možno ustáliť, že takáto žaloba z vyššie uvedených dôvodov je nadbytočná a nie je daný ani naliehavý právny záujem, keďže žalobca s dotknutým majetkom je oprávnený neobmedzene disponovať vzhľadom na § 78 ods.4 ZKR, nakoľko zaradenie bytov do súpisu konkurznej podstaty úpadcu Václavů, s.r.o. sa považuje za nesporné.“

7. Okresný súd poukázal na to, že v danej veci neboli splnené podmienky na postup v zmysle § 282 CSP, nakoľko neboli splnené všetky podmienky podľa § 282 CSP, predovšetkým nebol jednoznačne podaný návrh žalobcu na rozhodnutie rozsudkom pre uznanie. Nie je postačujúce, keď žalobca uvedie, že má za to, že sú splnené podmienky podľa § 282 CSP bez toho, aby samotný návrh aj podal. Na základe uvedených skutočností a citovaných zákonných ustanovení rozhodol okresný súd o zamietnutí žaloby z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. O nároku na náhradu trov konania rozhodol okresný súd podľa čl. 4 CSP, § 255 ods. 1 CSP, § 255 ods. 2 CSP, § 257 CSP, § 262 ods. 1, 2 CSP.

8. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý namietal, že pre vydanie napadnutého rozsudku neboli splnené procesné podmienky, že okresný súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, že zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, čím sú podľa žalobcu založené odvolacie dôvody v zmysle „§ 365 ods. 1 písm. a), písm. b) písm. d) písm. e) písm. f) a písm. h) C.s.p.“.

9. V odvolaní žalobca uviedol, že nesprávnosť záveru súdu prvej inštancie o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie bola podľa neho zrejماً s poukazom na skutočnosť, „že predmetné nehnuteľnosti -

byty, ktorých vylúčenia sa žalobca domáha boli spísané do oddelenej konkurznej podstaty žalovaného súpisom, ktorý bol zverejnený v OV č. 126/2016 zo dňa 30.06.2016 pod položkou K015404, vo všetkých prípadoch s poznámkou spornosti zápisu v prospech žalobcu v znení: Sporná poznámka v prospech/dôvod: Václavů, s.r.o., Podhora 26, 034 01 Ružomberok. IČO: 44 179 596 / Vylučovacia žaloba“. Takýto stav trval aj v čase vyhlásenia napadnutého rozsudku a „trvá aj v súčasnosti“. Citoval § 78 ods. 4 ZKR a § 78 ods. 5 ZKR. Aktívna vecná legitímácia žalobcu na podanie vylučovacej žaloby v tomto konaní je preto jednoznačne daná hmotnoprávnym ustanovením § 78 ods. 4 ZKR, v spojení so skutočnosťami, „že

1. byty, ktorých vylúčenia sa žalobca domáha boli spísané do oddelenej konkurznej podstaty žalovaného súpisom, ktorý bol zverejnený v OV č. 126/2016 zo dňa 30.06.2016 pod položkou K015404,

2. žalobca podal vylučovaciu žalobu riadne a včas

3. žalobca podal žalobu na základe výzvy súdu na jej podanie

4. v konaní vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp.zn. 18Cbi/8/2016 (právoplatne skončenom rozsudkom sp.zn.18Cbi/8/2016-488 zo dňa 31.05.2018) nebolo výrokom rozhodnuté o vylúčení predmetných nehnuteľností zo súpisu konkurznej podstaty žalovaného

5. žalobca nemá inú zákonnú možnosť ako dosiahnuť vylúčenie predmetných nehnuteľností zo súpisu konkurznej podstaty žalovaného

6. žalovaný je oprávnený majetok z oddelenej podstaty vylúčiť len na základe rozhodnutia súdu, čo je zrejmé zo znenia ust. § 78 ods. 5 ZOKR prvej vety.“ Žalobca sa podanou žalobou domáhal vylúčenia predmetných nehnuteľností, pričom v konaní preukázal právo - vlastnícke právo, ktoré vylučuje zahrnutie predmetných nehnuteľností do konkurznej podstaty žalovaného. Skutková okolnosť absolútnej neplatnosti Zmluvy o prevode vlastníctva bytov zo dňa 18.12.2009, ktorej vklad bol povolený pod č. V 1969/09 uzatvorenej medzi žalobcom ako predávajúcim a žalovaným ako kupujúcim prestala byť medzi stranami sporu spornou s prihliadnutím na obsah písomného vyjadrenia žalovaného, ktoré bolo okresnému súdu doručené dňa 23.11.2018. Žalobca považoval za nesprávny záver súdu prvej inštancie o tom, že v predmetnom konaní neboli splnené všetky podmienky podľa § 282 CSP. „Právny zástupca žalobcu na pojednávaní dňa 23.11.2018 v rámci úvodného prednesu i v záverečnej reči výslovne podal návrh na postup podľa ust. § 282 CSP a na splnenie všetkých podmienok na procesný postup súdu podľa tohto zákonného ustanovenia, pričom v podrobnostiach poukázal na písomné vyjadrenie žalovaného, ktoré bolo doručené súdu dňa 23.11.2018“. Podľa § 282 CSP ak žalovaný uzná nárok uplatnený žalobcom alebo jeho časť, rozhodne súd na návrh žalobcu rozsudkom pre uznanie nároku, pričom citoval článok 11 ods. 1, 2 CSP, § 123 CSP, § 124 CSP. Za situácie, keď žalovaný v písomnom podaní zo dňa 23.11.2018 uznal dôvodnosť žaloby v celom rozsahu, bolo podanie návrhu na vydanie rozsudku pre uznanie nároku výslovným poukazom na príslušné zákonné ustanovenie (§ 282 CSP) z formálneho aj materiálneho hľadiska uskutočnené účinne. Obzvlášť s prihliadnutím na základnú zásadu, na ktorej je postavené civilné sporové konanie a síce, že všeobecný súd pozná právo („iura novit curia“), pričom poukázal na Článok 11 ods. 1, ods. 2 CSP a § 124 CSP. Pokiaľ teda súd prvej inštancie nevzhladol v súdenom prípade splnenie podmienok pre postup podľa § 282 CSP a žalobu žalobcu zamietol, zažalil tak podľa žalobcu konanie vadou v zmysle § 365 ods. 1 písm. a) b) d) a h) CSP.

10. Žalobca v odvolaní poukázal na to, že „názor ústavného súdu uvedený v náleze I. ÚS 549/2015 zo dňa 16.03.2016 na ktorý prvotne poukazoval žalovaný je prekonaný rozsudkom NS SR sp. zn. 3 Cdo 115/2016 zo dňa 28.06.2017, ktorý bol vydaný neskôr a ktorého právna veta znie: Občiansky zákonník možnosť dobromyseľného nadobudnutia vlastníctva od nevlastníka neupravuje ako pravidlo, ale len ako výnimku z pravidla. Na rovnakom právnom náhľade na možnosti nadobudnutia vlastníctva nehnuteľností od toho, kto nie je (nebol) jej vlastníkom, zotrúva aj odborná právnická literatúra, v ktorej sa uvádza napríklad to, že „vo vzťahu k možnosti nadobudnutia vlastníckeho práva na základe absolútne neplatnej kúpnej zmluvy sa možno stotožniť s právnym názorom, podľa ktorého Občiansky zákonník de lege lata možnosť dobromyseľného nadobudnutia vlastníctva od nevlastníka neupravuje ako pravidlo, ale len ako výnimku z pravidla (pozri napr. nadobudnutie vlastníckeho práva pri prevode od tzv. nepravého dediča podľa § 486 Občianskeho zákonníka) a dobromyseľnosť kupujúceho nemôže nahradiť chýbajúce vecné oprávnenie právneho predchodcu predávajúceho. Tieto výnimky z pravidla nemožno ľubovoľne rozširovať bez toho, aby takúto možnosť zákonodarca pripustil. Preto je nutné zotrvať na dôslednom uplatnení zásady „nemo plus iuris ad alium transferre potest quam ipse habet“ aj v prípadoch, ktoré sa môžu javiť ako nespravodlivé. Aj z hľadiska predvídateľnosti rozhodovania súdnej moci je preto potrebné odmietnuť možnosť nadobudnúť vlastnícke právo od nevlastníka len na základe princípu ochrany dobrej viery aj v iných prípadoch ako tých, ktoré Občiansky zákonník výslovne upravuje“ (viď publikáciu Občiansky zákonník II., Števíček, Dulak, Bajánková. Fečík, Sedlačko, Tomašovič a kol., Nakladateľství C. H. Beck, 2015, str. 2087).“ Ani v teoretickej rovine nemožno, podľa

žalobcu, uvažovať o dobromyseľnosti nadobudnutia vlastníckeho práva spoločnosťou IV. Capital a.s., nakoľko spoločnosť Václavů s.r.o. a spoločnosť IV. Capital a.s. sú personálne prepojené práve cez osobu žalobcu pána Tomáša Mišoviča - bytom Nemocničná 1948/49, Dolný Kubín 026 01, ktorý v spoločnosti IV. Capital a.s. vykonával funkciu predsedu predstavenstva a v spoločnosti Václavů s.r.o. funkciu konateľa. Napriek preukázanej absolútnej neplatnosti Zmluvy o prevode vlastníctva bytov zo dňa 18.12.2009, ktorej vklad bol povolený pod č. V 1969/09 je však žalovaný v katastri nehnuteľností stále evidenčne zapísaný ako vlastníak a „bez toho, aby súd pozitívnym spôsobom rozhodol o vylučovacej žalobe žalobcu v tomto konaní (26Cbi /18/2016) je možnosť žalobcu speňažovať predmetné nehnuteľnosti v rámci konkurzu znemožnená resp. výrazne skomplikovaná.“

11. V odvolaní žalobca poukázal na to, že napadnutý rozsudok okresného súdu je prekvapivé rozhodnutie, nakoľko súd prvej inštancie počas celého konania ani v rámci predbežného právneho posúdenia veci neuviedol ani len náznakom, že by mal akúkoľvek pochybnosť o existencii aktívnej vecnej legitímácie žalobcu vo vzťahu k podanej žalobe. Žalobca tak bol vylúčený z možnosti tvrdiť skutočnosť významnú z hľadiska sudcovho právneho názoru a navrhnúť na ich preukázanie dôkazy a poukázal na právnu vetu z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 17. októbra 2011, sp.zn. 7 Cdo 42/2010. Súd prvej inštancie mal podľa žalobcu povinnosť skúmať absolútnu neplatnosť Zmluvy o prevode vlastníctva bytov zo dňa 18.12.2009 pre jej neurčitost', nedostatok prejavu vôle a jej rozpor so zákonom ex offa, a to aj bez akéhokoľvek návrhu zo strany žalovaného. Citoval žalobca právnu vetu z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. júla 2012, sp.zn. 5Cdo 208/2010 a právnu vetu z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. júna 2012, sp.zn. 7M Cdo 12/2011 a zdôraznil, že danosť vôle je základným predpokladom každého právneho správania - tvorí podstatnú, neopomenuteľnú a ničím nenahraditeľnú (výkladom neodstrániteľnú) náležitosť právneho úkonu. Právny úkon je prejavom vôle, s ktorým právny poriadok spája vznik, zmenu alebo zánik práv a povinností účastníkov právneho vzťahu. Podstatu právneho úkonu tvorí prejav vôle. Vôľa je nenahraditeľným elementom (prvkom) prejavu vôle. Prejav je odrazom (vyjadrením) psychického vnútra človeka rozpoznateľný v objektívnej realite. Aby sa vôľa mohla v objektívnej realite (navonok) uplatniť, musí byť vyjadrená tak, aby bola rozpoznateľná a uplatniteľná. Pokiaľ ide o prejav vôle výslovný (vyjadrený napríklad slovom, písmom, kresbou a pod.) spravidla ľahšie možno v ňom identifikovať uvedené rozlišovacie znaky charakterizujúce vôľu a jej obsahovú stránku. Zložitejšia situácia nastáva, ak je prejav vôle uskutočnený mlčky (konkludentne), v týchto prípadoch sa uplatňuje pravidlo, ktoré dovoľuje na ňu prihliadať, len pokiaľ (vzhľadom na všetky okolnosti) sú vylúčené akékoľvek pochybnosti o tom, že tu vôľa je a tiež i to, aká je táto vôľa (porovnaj § 35 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka).

12. Odvolateľ vyčítal okresnému súdu, že neskúmal a preto ani nezistil, že v Zmluve o prevode vlastníctva bytov zo dňa 18.12.2009 chýba prejav vôle na strane kupujúceho predmet tejto zmluvy kúpiť. Napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je, podľa žalobcu, dôsledkom nesprávneho procesného postupu, vychádza z vysoko formalistického výkladu príslušných právnych noriem (najmä z výkladu § 228 CSP) a z formalistického výkladu listinných dôkazov, ktoré boli vykonané v rámci konania na súde prvej inštancie. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku prijal taký výklad § 78 ZKR v otázke aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, ktorý odporuje zneniu zákona, čo je neprípustné. Takýto výklad porušuje právo žalobcu na súdnu ochranu a právo žalobcu na spravodlivý súdny proces. Názor súdu prvej inštancie o tom, „že rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 29Odo/1005/2004 (R 27/2003) predstavuje „ustálenú súdnu prax“ (vyjadrenie súdu prvej inštancie uvedené v bode 22 odôvodnenia) nemôže obstáť“. Je tomu tak z dôvodu odlišnej právnej úpravy konkurzného konania v Českej republike, ako aj z dôvodu, že ide o ojedinelé rozhodnutie NS ČR vo vzťahu k aplikácii § 19 zák. „č. 328/1991Sb.“ „§ 27 ods. 5 predpisu č. 328/1991 Sb. o konkurse a vyrovnaní a nie k aplikácii ust. § 78 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii, ktorý je základným hmotnoprávnym ustanovením pre rozhodnutie o vylučovacej žalobe v právnom prostredí Slovenskej republiky“. Ustálená rozhodovacia prax najvyššieho súdu je vyjadrená predovšetkým v stanoviskách alebo rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (právna veta uznesenia Najvyššieho súdu SR zo 6. marca 2017, sp. zn. 3 Cdo 6/2017). Súd prvej inštancie v konaní, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozsudku porušil zásadu rovnosti účastníkov sporového konania, ktorá je zakotvená v Článku 6 ods. 1 CSP, podľa ktorého strany sporu majú v konaní rovné postavenie spočívajúce v rovnakej miere možností uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem prípadu, ak povaha prejednávanej veci vyžaduje zvýšenú ochranu strany sporu s cieľom vyvažovať prirodzene nerovnovážne postavenie strán sporu. Synonymom slova „arbitrážny“ je slovo „svojoľný“. Arbitrážnosť napadnutého rozsudku

spočívala podľa žalobcu v tom, že súd prvej inštancie pre žalobcu z nepochopiteľných príčin vzhliadol v predmetnom spore nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu za situácie, keď právo podať žalobu žalobcu vyplýva priamo z § 78 ods. 3 ZKR, nevzhliadol v predmetnom spore splnenie procesných podmienok pre postup podľa § 228 CSP a nevzhliadol dôvodnosť žaloby napriek nespornému preukázaniu rozhodujúcich skutkových okolností a právneho stavu. V odvolaní žalobca namietal, že je v rozpore s judikatúrou všeobecných súdov i Ústavného súdu Slovenskej republiky a Českej republiky, ak okresný súd zamietol žalobu o vylúčenie predmetných nehnuteľností zo súpisu majetku konkurznej žalovaného za situácie keď žalobca tvrdil a preukázal existenciu subjektívneho práva, ktoré takéto zápis do konkurznej podstaty vylučuje (existencia takéhoto práva nebola sporná, žaloba bola uznaná v celom rozsahu). Rozhodnutie súdu prvého stupňa nebolo podľa žalobcu riadne odôvodnené, a je teda nepreskúmateľné. Zdôraznil, že odôvodnenie rozsudku musí mať náležitosti vyžadované v § 220 ods. 2 a nasl. CSP, súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený, nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté závery. V odôvodnení rozhodnutia musí súd spôsobom logicky kompaktným a bez rozporov a vnútorných protirečení vysvetliť, k akým skutkovým zisteniam dospel, ktorú právnu normu a z akých dôvodov aplikoval a ako ju interpretoval. Odôvodnenie rozhodnutia musí byť zároveň aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v konaní o riadnom opravnom prostriedku. Ak rozsudok súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 a nasl. CSP je nepreskúmateľný. Jedným z princípov, predstavujúcich súčasť práva na riadny proces (čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, čl. 6 ods. 1 Dohovoru) a vylučujúcich ľubovôľu pri rozhodovaní, je aj povinnosť súdu presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutie náležite odôvodniť (I. ÚS 243/07), pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej (III. ÚS 36/2010). Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa táto ochrana dostane v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie ustanovení príslušných právnych predpisov musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo účastníkov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. V odôvodnení rozhodnutia okresného súdu v napadnutej časti chýba logické vysvetlenie, k akým skutkovým zisteniam dospel, ktorú právnu normu a z akých dôvodov aplikoval a ako ju interpretoval. Okresný súd nedal, podľa žalobcu, presvedčivú a jasnú odpoveď na podstatné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Neuvedol, ako dôkazy vyhodnotil jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, čo vyšlo za konania najavo a ako vec právne posúdil (primerane uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Obo 48/2012 z 27. júna 2012). Pokiaľ okresný súd zamietol návrhy žalobcu na doplnenie dokazovania, zaťažil tak rozhodnutie vadou v zmysle § 365 ods. 1 písm. e) a h) CSP. Vzhľadom na uvedené žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu v celom rozsahu zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie, alebo aby rozsudok v celom rozsahu zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na nové konanie a rozhodnutie a v priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100%.

13. K doručenému odvolaniu žalobcu sa žalovaný písomne nevyjadril.

14. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 CSP) postupom v medziach podľa § 379 ods. 1 CSP, § 380 ods. 1 CSP, postupom bez nariadenia pojednávania a napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP a podľa § 391 ods. 1 CSP vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v senáte pomerom hlasov 3: 0.

15. Preskúmaním napadnutého rozsudku okresného súdu a konania, ktoré predchádzalo jeho vydaniu za viazanosti rozsahom odvolania odvolacími dôvodmi vyjadrenými v odvolaní žalobcu (§ 379, § 380 CSP) odvolací súd uvádza, že nezistil k momentu rozhodovania podmienky pre potvrdenie ani pre zmenu rozhodnutia súdu prvej inštancie a došlo k jeho zrušeniu. Primárne odvolací súd bol viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP).

16. Pri námietke nesprávneho právneho posúdenia veci je zrejmé, že pod vecou treba rozumieť predmet konania a s ním súvisiace prejudiciálne otázky. Pod nesprávnym právnym posúdením veci treba rozumieť pochybenie súdu spočívajúce v tom, že na zistený skutkový stav neaplikoval príslušnú právnu normu, ale aplikoval nesprávnu právnu normu alebo aplikoval síce správnu právnu normu, ale jej obsah

interpretoval nesprávne alebo právnu normu síce interpretoval správne, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval.

17. Podľa § 282 CSP, ak žalovaný uzná nárok uplatnený žalobcom alebo jeho časť, rozhodne súd na návrh žalobcu rozsudkom pre uznanie nároku.

18. Žalobca v odvolaní namietal, že „Pokiaľ teda súd prvej inštancie nevzhladol v súdenom prípade splnenie podmienok pre postup podľa ust. § 282 C.s.p. a žalobu žalobcu zamietol, zaťažil tak konanie vadou v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. a) b) d) a h) C.s.p.“. V súvislosti s touto odvolacou argumentáciou žalobcu odvolací súd sa oboznámil s dôvodmi napadnutého rozsudku okresného súdu najmä pod bodom 25 napadnutého rozsudku, z ktorého vyplýva, že „...Záverom súd poukazuje na to, že v danej veci neboli splnené podmienky na postup v zmysle ust. § 282 CSP, nakoľko neboli splnené všetky podmienky podľa § 282 CSP, predovšetkým nebol jednoznačne podaný návrh žalobcu na rozhodnutie rozsudkom pre uznanie. Nie je postačujúce, keď žalobca uvedie, že má za to, že sú splnené podmienky podľa § 282 CSP bez toho, aby samotný návrh aj podal.“ Po oboznámení sa s obsahom zápisnice spisanej okresným súdom dňa 23.11.2018 (čl. 434 spisu a nasl.) odvolací súd uvádza, že nevidí dôvod na odklon od záverov uvádzaných okresným súdom v bode 25 napadnutého rozsudku, keďže na pojednávaní dňa 23.11.2018 bolo právnym zástupcom žalobcu uvedené „...A máme zato, že sú splnené podmienky v zmysle § 282 CSP“ (č.l. 436 spisu). Vzhľadom na uvedené sa odvolací súd stotožnil s okresným súdom, že z výpovede právneho zástupcu žalobcu, k momentu vyhlásenia rozsudku okresným súdom, nebol žalobcom podaný návrh v zmysle § 282 CSP. Východiskom boli skutočnosti vyplývajúce zo zápisnice spisanej okresným súdom dňa 23.11.2018. Je namieste v tejto súvislosti poukázať aj na vyhlášku č. 543/2005 Z.z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné súdy, krajské súdy, Špecializovaný trestný súd a vojenské súdy (ďalej len „vyhláška č. 543/2005 Z.z.“), a to § 52, ktorý upravuje zápisnicu o súdnom pojednávaní. Z tohto ustanovenia vyplýva, že sa zapisuje podstatný obsah výpovedí, prednesov, ale len ak je to dôležité na posúdenie veci, zapisujú sa odpovede vyslúchaných osôb doslovne, prípadne sa v zápisnici uvedú jednotlivé otázky a odpovede k nim. Právna úprava nevyžaduje, že musia byť v zápisnici zaprotokolované aj jednotlivé otázky, preto ak tomu tak nie je, nemožno uvedené relevantne namietat' v rovine odvolacieho dôvodu, ak okresný súd ani jednotlivito neprotokoloval znenie otázok, na ktoré odpovedali vypočúvaní svedkovia. Nebolo zaznamenané, že by právny zástupca žalobcu právne relevantným spôsobom vzniesol námietku k spôsobu protokolovania jeho výpovede. Sporová strana, ktorá oproti údajom uvedeným v zápisnici tvrdí opak, je povinná toto svoje tvrdenie preukázať, pričom dôkazné bremeno spočíva na nej (primerane uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Cdo 252/2014 zo dňa 10. decembra 2014).

19. V podanom odvolaní žalobca primárne namietal nedostatok odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu vo vzťahu k záverom okresného súdu, v dôsledku ktorých žalobu zamietol. Namietal žalobca, že okresný súd považoval za ustálenú rozhodovaciu prax rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky. V súvislosti s touto argumentáciou žalobcu považuje odvolací súd za podstatné poukázať primerane a podporne na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 48/2012 z 28.3.2012, v zmysle ktorého „Aj keď judikatúra súdov iných štátov je pre slovenské právne prostredie nepoužiteľná, ústavný súd poukázal na uvedené rozhodnutie českého súdu preto, lebo sa s ním stotožňuje, preberá ho, a predovšetkým ho považuje za ústavne konformný výklad ustanovenia“, preto odvolací v časti nevyhodnotil odvolanie žalobcu v tejto časti ako dôvodné.

20. Pokiaľ však žalobca v odvolaní namietal, že okresný súd nezohľadnil rozdielnosť právnej úpravy v Českej republike vo vzťahu „ konkurzného konania v Českej a Slovenskej republike ako aj z dôvodu, že ide o ojedinelé rozhodnutie NS ČR vo vzťahu k aplikácii ust. § § 19 predpisu č. 328/1991Sb., § 27 odst. 5 predpisu č. 328/1991Sb. o konkurse a vyrovnaní a nie k aplikácii ust. § 78 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii, ktorý je základným hmotnoprávnym ustanovením pre rozhodnutie o vylučovacej žalobe v právnom prostredí Slovenskej republiky“, tak odvolací súd po dôslednom oboznámení s napadnutým rozsudkom, túto časť odvolacej argumentácie žalobcu nemohol vyhodnotiť ako takú, ktorá by nemala vplyv na vecnú správnosť záverov okresného súdu. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu vyplýva, že „Súd poukazuje na to, že ak nemá v poradí druhý súpis sporných nehnuteľností do konkurznej podstaty príslušného úpadcu žiaden dopad do pomerov správcu konkurznej podstaty, ktorý veci spísal ako prvý, nemôže byť tento správca konkurznej podstaty ani aktívne vecne legitimovaný na podanie vylučovacej žaloby podľa ustanovenia § 19 ods. 2 zákona o konkurze a vyrovnaní. Rozhodnutie súdu, ktorým by bolo takejto žalobe vyhovie, by totiž na obsahu a

rozsahu jeho práv a povinností k veciam vyhotoveným do konkurznej podstaty nič nemenilo (rozh. NS ČR 29Odo/1005/2004)". Okresný súd napriek tomu, že vychádzal z časti ním uvádzaného rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 29 Odo/1005/2004 z 27. apríla 2005, závery tohto rozhodnutia aplikoval bez toho, aby zohľadnil v prejednávanej veci právnu úpravu Slovenskej republiky, ktorú v napadnutom rozsudku síce citoval, avšak bez ďalšieho neuviedol žiadne dôvody k jej (ne)aplikácii na prejednanú vec, najmä § 78 ods. 9 ZKR. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresného súdu vyplýva z bodu 17 v písomnom vyhotovení rozsudku, že okresný súd považoval za podstatné citáciu tohto zákonného ustanovenia uviesť. Z obsahu spisového materiálu a ani z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je možné prijať záver, ako okresný súd (ne)posúdil správanie žalovaného práve vo väzbe na § 78 ods. 9 ZKR, a to s dôrazom na závery, ktoré konštatoval v bode 22 a bode 23 napadnutého rozsudku, pričom ich východiskom boli závery z predmetného rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky, z ktorých, bez ďalšieho, nie je možné konštatovať zhodnú právnu úpravu s § 78 ods. 9 ZKR. Len pre úplnosť odvolací súd uvádza, že z rozhodnutia okresného súdu, ktorý citoval právnu úpravu § 78 ods. 9 ZKR, nie je možné prijať závery ani v rovine vyhodnotenia správania žalovaného a vplyv tohto správania vo vzťahu k žalobnému nároku uplatnenému žalobou, keď žalovaný napriek zákonnej úprave § 78 ods. 9 ZKR majetok bezodkladne zo súpisu nevylúčil, napriek tomu okresný súd konštatoval, keď žalobu zamietol, že „Keďže žalobca - správca konkurznej podstaty spísal do konkurznej podstaty úpadcu Václavů, s.r.o. byty, vylúčenia ktorých sa domáha touto žalobou, ako prvý, pričom vzhľadom na výsledok sporu sp. zn. 18Cbi/8/2016 sa považuje zaradenie týchto bytov do súpisu konkurznej podstaty úpadcu Václavů, s.r.o. za nesporné v zmysle § 78 ods. 4 ZKR, a teda zapísanie totožných bytov do súpisu majetku úpadcu IV. Capital, s.r.o. ho s nakladaním s predmetnými bytmi nijako neobmedzuje“, ktoré závery boli okresným súdom dotvrdzované poukazom na rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky, a to bez toho aby bola preukázaná zhoda právnej úpravy s právnou úpravou v Slovenskej republike, a to i z § 78 ods. 9 ZKR, z ktorých dôvodov nebolo možné prijať iný záver než o predčasnosti týchto prijatých záverov okresným súdom.

21. Podľa § 220 ods. 2 CSP, v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

22. Podľa § 378 ods. 1 CSP, na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

23. Podľa aktuálneho znenia Civilného sporového poriadku nepreskúmateľnosť súdneho rozhodnutia nie je výslovne stanoveným odvolacím dôvodom a nie je ani výslovným dôvodom pre zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie (§ 389 ods. 1 CSP). Uvedené však neznamená, že súd prvej inštancie nemusí rešpektovať § 220 ods. 2 CSP o náležitostiach rozhodnutia súdu v časti odôvodnenia a vôbec, resp. dostatočne neodôvodniť svoje rozhodnutie.

24. Nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky riešia otázku spravodlivého súdneho konania vo vzťahu k riadnemu odôvodneniu rozhodnutia a dodržiavaniu § 157 ods. 2 OSP (v čase rozhodovania odvolacieho súdu § 220 ods. 2 CSP). Príkladmo a podporne v tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 78/2005 zo dňa 16. marca 2005, podľa ktorého „súčasťou základného práva na súdnu ochranu v občianskom súdnom konaní podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je právo na odôvodnenie, ktorého štruktúra je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O.s.p. Odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné.“ Ďalej sa odkazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 114/08 z 12. júna 2008, podľa ktorého rovnako vyplýva, že za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie je treba považovať aj nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, ktorú požiadavku v konaní pred všeobecným súdom stanovuje § 157 ods. 2 OSP (k momentu rozhodovania odvolacieho súdu § 220 ods. 2 CSP). Rovnako podľa právnej vety Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp.zn. I. ÚS 327/2010, je požiadavka riadneho odôvodnenia rozhodnutia jedným zo základných atribútov spravodlivého procesu. Dodržiavanie povinnosti odôvodniť rozhodnutie má zaručiť transparentnosť a kontrolovateľnosť rozhodovania súdov a vylúčiť ľubovôľu, lebo len vecne správne (zákonu celkom

zodpovedajúce) rozhodnutia a náležité, t.j. zákonom vyžadovaným spôsobom odôvodnené rozhodnutie napĺňa - ako neoddeliteľná súčasť „stanoveného postupu“ - ústavné kritériá vyplývajúce preň z Ústavy Slovenskej republiky a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. V zmysle tohto citovaného Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky obsah základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nespočíva iba v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Zahŕňa aj právo na určitú kvalitu súdneho konania definovanú procesnými garanciami spravodlivého súdneho konania, ako sú požiadavky rešpektovania zásad kontradiktórnosti alebo rovnosť zbraní, či právo strany konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktorá má byť v konkrétnom prípade poskytnutá. Zásada spravodlivosti obsiahnutá v práve na spravodlivé súdne konanie, ktoré vyplýva z čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, totiž vyžaduje, aby súdy založili svoje rozhodnutia na dostatočných a právne relevantných dôvodoch zodpovedajúcich konkrétnym okolnostiam prerokovanej veci.

25. V tejto súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti prijaté stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré stanovisko bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 1/2016 pod č. 2 a ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku“. Z uvedeného stanoviska pre účely odvolacieho konania vyplýva záver, že k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom (porušeniu práva na spravodlivý proces) v dôsledku nepreskúmateľnosti rozhodnutia okresného súdu, s dôsledkom vzniku povinnosti odvolacieho súdu zrušiť takéto rozhodnutie (do 30.06.2016 podľa § 221 ods. 1 písm. f) OSP, resp. od 01.07.2016 podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP) môže dôjsť len výnimočne v prípadoch, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov, podstatných pre rozhodnutie súdu, t.j. v prípadoch, keď z rozhodnutia okresného súdu nemožno zistiť dôvody, na základe ktorých okresný súd v konkrétnej veci rozhodol. Preskúmaním napadnutého rozsudku okresného súdu a v neposlednom rade odvolacími dôvodmi žalobcu, dospel odvolací súd k záveru, že okresný súd v prejednávanej veci zaťažil svoje konanie vytýkanou vadou.

26. Nadväzne na uvedené možno konštatovať, že pokiaľ súd neodôvodní svoje rozhodnutie s náležitosťami podľa § 220 ods. 2 CSP, poruší právo sporovej strany na spravodlivý proces. Právo podať odvolanie môže strana vo svojej veci riadne uplatniť len v takom prípade, pokiaľ rozhodnutie, ktoré odvolaním napáda, obsahuje určité, zrozumiteľné a jasné dôvody, prečo súd vo veci tak rozhodol. Pokiaľ v rozhodnutí súdu nie sú dodržané náležitosti obsahu súdneho rozhodnutia, a to najmä z hľadiska odôvodnenia rozhodnutia súdu, nemá strana konania možnosť, aby uplatnila svoje procesné právo podať odvolanie, a preto platí, že postupom súdu (nedostatok dôvodov rozhodnutia) došlo k porušeniu procesných práv strany v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, čo je odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP a dôvodom, pre ktorý odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP.

27. Z vyššie uvedeného, v nadväznosti na podané odvolanie, krajský súd teda primárne posudzoval, či má spôsobilý predmet preskúmania, a to súdne rozhodnutie súdu prvej inštancie s náležitosťami podľa § 220 ods. 2 CSP; krajský súd však konštatuje, že predmetné rozhodnutie nemá všetky atribúty vyplývajúce z § 220 ods. 2 CSP, keďže odôvodnenie rozhodnutia, ktorým žalobu zamietol, je nedostatočné, závery okresného súdu sú predčasné a to v takej miere, že v konečnom dôsledku spôsobujú jeho nepreskúmateľnosť.

28. V ďalšom konaní sa okresný súd bude opätovne zaoberať argumentáciou tak žalobcu ako i žalovaného v rovine vyhodnotenia dôvodnosti nároku žalobcu na základe žalobcom tvrdených skutočností vo väzbe na uplatnenú obranu žalovaného. Zdôvodní konkrétne právne východiská, právne prijaté závery ohľadom uplatneného nároku žalobcu s dôrazom na vyhodnotenie právnej argumentácie žalobcu a žalovaného s tým, že sa vysporiada vo svojom novom rozhodnutí dôsledne i s argumentáciou, ktorá vyplýva z tohto rozhodnutia krajského súdu. Vo väzbe na následné zistenia, ako aj ich relevanciu, tieto zistenia vyhodnotí vo vzťahu k žalobcom tvrdenému nároku, k obrane žalovaného, k týmto otázkam vykoná potrebné dokazovanie, najmä účastníkmi navrhnuté dôkazy, vec prejedná, opätovne rozhodne, pričom pri písomnom vyhotovení rozhodnutia za dodržania všetkých zákonných náležitostí v zmysle

úpravy § 220 ods. 2 CSP. Pokiaľ v rámci nového konania nedôjde ku kvalitatívne odlišnej zásadnej zmene skutkového a právneho stavu veci, okresný súd bude vychádzať z uvedených záverov krajského súdu.

29. Podľa § 391 ods. 2 CSP, ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

30. Podľa § 396 ods. 3 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

31. Podľa § 391 ods. 3 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a vráti mu vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je povinný v odôvodnení rozhodnutia uviesť aj to, ako má súd prvej inštancie vo veci ďalej postupovať.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa ust. § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
  - b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
  - c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.
- Podľa ust. § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa ust. § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,

- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ust. § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa ust. § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa ust. § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.